

čtvrtek 30. října 2014 / 6. číslo, 12. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Pařížský experiment Divadla Navenek

Včera rozehrálo kadaňské Divadlo Navenek s inscenací Pařížský kat partii s diváky. Jednoaktovka Oldřicha Daňka o chystané popravě padesáti templářů, nutila diváky přemýšlet a srovnávat.

Změnilo se od té doby něco? Opravdu nám stačí ukázat na někoho prstem? Můžeme něco změnit nebo je vše již předem dané? Opravdu potřebujeme

nové židy?

Hra, která stojí čistě na herecké interpretaci dobře napsaného textu, je v podstatě pro kadaňské divadlo dramaturgickou novinkou.

A jak říkal moderátor večera. Divadlo Navenek k nám nepostoupilo z Hronova, takže očekáváme, že v tomto smyslu něco podnikneme.

Ocitl jsem se v roli moderního žida

Rozhovor s režisérem představení Janem Losenickým

Divadlo Navenek je známé především díky svým úspěšným komediím. Proč ses rozhodl pro změnu žánru a Pařížského káta?

Já jsem původně divadlo nezačal dělat kvůli komediím, ale samozřejmě člověk chce oslovovat diváky. Tak se nabízelo, že komedie osloví opravdu všechny. K vážnému tématu se musí každé divadlo propracovat, pokud tedy nechce být už od začátku artové. Musí si nejprve vytvořit svou diváckou klientelu a pak jí nabízet i vážnější dramata. Možná jsme skočili hodně do vážna, neměli jsme žádný přechod. Hráli jsme pouze absurdní drama, které má ale kus vtipnosti a něčeho úsměvného. Nyní jsme vpluli do čehosi, kde se divák asi sotva zasměje, popř. se pousměje sám pro sebe, kdy si řekne, ano, to znám i z dnešní doby.

Podle čeho jsi hru vybíral?

Já jsem ji četl v nějakém časopise a téma mi bylo blízké tím templářstvím. Dříve jsem prováděl na hradě Rožmberku, kde jsou templáři vypíchnutí právě i díky postavě, která by měla sedmisté výročí od upálení, a kterou je Jacques de Molay. Tím, že byl postavou hry Pařížský kat, tak mi od počátku přišlo, že je hra pro mě rodinná, že patří do mého duchovního příbuzenstva a četl jsem ji určitě pozorněji. Neodložil jsem ji po pár replikách s tím, že je to těžké, že to není nosné, že to není pro divadlo. Naopak jsem s každou další řádkou Daňka obdivoval. Navíc téma mi přišlo velice aktuální. Na vlastní kůži jsem se totiž v určité chvíli ocitl v roli člověka, který je tím moderním židem.

Inscenace je založená na hereckých výkonech všech tří představitelů. Bylo snadné je najít?

Nebylo. V našem souboru jsem nenašel nikoho na krále Filipa. Musel bych s někým hodně experimentovat, hodně na něj tlačit a věnovat se té režii tak, jak jsem ani neměl energii. Když vybereš postavy, o kterých si myslíš, že je nebudeš muset až tak režírovat a že hru pochopí, je to snazší. Myslím si, že všichni tři věděli, co hrají a díky tomu nebylo tak složité je vést, protože to cítili a navíc to cítili hodně podobně jako já. S tím jsem nejlépe spokojený. Že jsme od začátku na stejné vlně, od začátku se nám příběh líbí, mluvíme o tom, co je v pozadí a nemusíme si vysvětlovat, proč určité věci říkat a jak je prožít. Určitě se na tom ale dá ještě hodně pracovat.

Jak na hru reagovali vaši příznivci?

Já ani nevím. Zajímalo mě, co si o tom myslí mí nejbližší a co si myslí herci. Víím, že inscenace nemůže oslovit každého, není to hra, která bude sklízet nějaké velké úspěchy u obecnosti ve smyslu, že všichni přijdou a budou mít radost, že to viděli. Ale když na nás přijde někdo, kdo bude už předem trochu připravený, bude vědět, o čem to je, tak si myslím, že může odcházet spokojený. Na změnu žánru reagují diváci tím, že nechodí. Ti naši navenkánský jsou zvyklí na komedie a když vědí, že to není sranda, tak prostě nepřijdou. Moje režisérská spokojenost je velká v tom smyslu, že to téma, které je mi blízké, se zhmotnilo. I kdyby inscenace měla malou diváckou návštěvnost a třeba i neúspěch u některých lidí, tak pro mě je důležité, že jsem si v tom zažil nějaký duchovní zážitek. Při té tvorbě i při výsledku.

U této hry je důležitým prvkem i scénografie.

Asi nám to přijde jako základ. Je to to, co nám pak lidé někdy pochválí (smích). Já jsem šachista, v té hře se hraje partie, a mě oslovilo to, že bychom šachy mohli udělat velké a rozehrát to s nimi. Úplně zpočátku jsem myslel, že s nimi budeme víc hrát, ale nakonec jsem nechtěl zapojit úplně všechny figury a chtěl jsem to udělat skromněji. Nebyla to šachová partie. Spíš to byly kulisy. Navíc figurami mohla být vypíchnutá černobílá světa.

Ať si kdo chce, říká co chce

Miloslav Král

Ti tři to zahráli vynikajícím způsobem, moc se mi to líbilo. Nyklíčka znám a překvapilo mě, že hrál hlavní úlohu v kadaňském divadle.

Eliška Kovalíková

Já jsem to zpočátku moc nechápala, nebo mi spíše přišlo, že tam stále řeší jednu a tu samou věc. Pořád jsem čekala, kdy že tam přijde víc lidí. Ale vlastně se mi to docela líbilo.

Miroslav Bilík

Ten, kdo se neorientuje v historii, asi zpočátku tápal, o čem to vlastně je. Při tom představení nebyl žádný zvuk, vše se pohybovalo na kousku, konverzačka. Pro mě to bylo zajímavé, ale není to můj šálek čaje.

Kristýna Sladomelová

Hra byla velmi pěkná, svižná, rozhodně jsem se nenudila. Téma aktuální z času do času. Líbilo se mi zasazení tématu, jak do doby, tak do místa. Chválím. Herecké výkony byly moc pěkné. Zajímavé je, že každý básník, který ve Francii udělá nějakou špinu, se jmenuje František.

Matouš Mokrý

Hra byla komornější. Líbilo se mi to, protože já mám rád historii a velké diplomatické věci. Takže to bylo dobré. Dal bych 121,5 bodu ze 144.

Ocitl jsem se v roli moderního žida

Pokračování

Jak jsi spokojený s dnešním představením? Já osobně víc než s premiérovým. I proto, že mi přišly lepší herecké výkony, protože při premiéře jsem z herců cítil velkou nervozitu. Nevěděli jsme, jaká bude divácká reakce, a naši herci určitě nejsou zvyklí na to, že je po celou dobu hry ticho. Při tomto představení už ten pocit znali a svou postavu pojali klidněji. To mi dnes přišlo jako nejhezčí změna. Cítil jsem, že si s postavami dokážu trochu hrát. Jsem rád, že jsme v Klášterci byli a že jsme si to mohli zkusit.

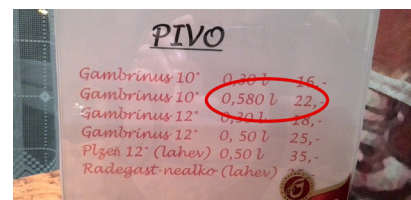
Ať si kdo chce, říká co chce

Jaroslava Pokorná
Zpočátku mně představení moc nechytlo, ale postupem času se mi dostalo pod kůži, takže nakonec to bylo dobré. Dala jsem známku chvalitebně. Myslím si, že na včerejšek se těžko navazovalo, že měli trochu smůlu v tom, že to očekávání nemohli naplnit.

Lenka Budírová
Nejdříve jsem si myslela, že to bude nezábavné, pak se to ale rozjelo. Musím říct, že herecké výkony byly super. Ty dlouhé monology, které se heci museli naučit a zapamatovat. Dobře.

Skandálně-příjemné odhalení

Nejsme si v redakci zcela jisti, zda si toho všimli úplně všichni milovníci zrzavého moku, ale na baru v kavárně dostáváte za velmi slušnou cenu více piva, než je běžné v jiných hospodách. Vyžadujte a pijte, bude veseleji.

Nezávislí z@visláci v modrobílém světě

Většina diváků divadelních přehlídek si navykla pohlízet na studentské soubory optikou netradičního či experimentujícího divadla. Jakoby mladí nedělali nic jiného, než experiment, protože přeci ještě tomu "pravému divadlu" nemůžou rozumět.

U spousty souborů to platí, ale Torzo na druhou je výjimkou, která dokázala vtipně spojit autorskou výpověď s divadelním řemeslem, byť v mnoha ohledech ještě neohranbaným a nepoučeným, ale divadelnost byla přítomna.

Pokud k tomu přidáme spoustu nápadů a svěží herectví, nezalíbené "uměním", dostaneme partu mladých lidí, s jejichž členy se na prknech naší přehlídky ještě někdy v budoucnu určitě potkáme.

Ať si kdo chce, říká co chce

Josef Novotný

Téma bylo aktuální. Na jednu stranu to bylo pěkné, ale moc mě to neoslovilo.

Jakub Foltýn

Představení se mi líbilo. Odráží přesně tu skutečnost dnešní mládeže, že většina sedí doma, což vidím, když jdu venčit psa a venku je absolutně prázdné. Děti už si nekopou s míčem apod. Líbilo se mi to. Nečekal jsem, že by studenti mohli udělat takové pěkné představení.

Jiří Fiala

Moc mě to představení nevzalo. Internet mám rád, ale na facebooku nejsem, takže mi to v podstatě nic neříká. Řekl bych, že je kvůli tomu moc velký humbuk a nemělo by se zveličovat, že se tomu mladí tak věnují.

Miroslav Bilík

Neotřelé, nápadité, svěží. Můžu k tomu říci jen - like.

Kristýna Sladomelová

Roztomilé. Bylo to přesné a smutné. Jen malá poznámka, měli by přidat na hlase, když mluví zády k divákům, obzvláště když v popředí hraje piáno. Like.

Kateřina Poldová

Líbilo se mi to stejně jako na Hronově. Jen jsem hůř rozuměla.

Ondra Benišek (11 let)

Moc se mi to líbilo. Bylo to zajímavé a hodně poutné. Like.

Zdeňka Nyklíčková

U tohoto představení velmi oceňuji snahu o generační výpověď. Není to jen chacha legrace, ale snaha něco sdělit, upozornit, co právě tuto generaci trápí a s čím se sama potýká.

Sedíme vedle sebe a píšeme si zprávy

Rozhovor se členy turnovského divadélka Torzo na druhou

Se skupinou Torzo na druhou se moc příjemně povídalo. Protože jsme často mluvili všichni najednou, přinášíme vám pouze střípky.

Vy jste studenti literárně-dramatického oboru ZUŠ, jaké je vaše věkové rozpětí?

Šestnáct až dvacet jedna. V naší ZUŠce máme několik souborů od předškoláků až po maturanty. Většina z nás tam chodí asi od páté třídy.

Předpokládám, že každý rok děláte ročníkové představení, hraje podle předem daného scénáře nebo se pořád zaměřujete na autorskou tvorbu?

Jak kdy. Předchozí dva roky jsme dělali hry podle předlohy, tato je autorská. Nás víc baví ta autorská činnost.

Žánr, se kterým jste přijeli, se nazývá generační výpověď. S tím se u nás v ZUŠkách moc nesetkáváme.

U nás na škole je to celkem běžná záležitost. Už jsme měli několikrát autorské představení např. o drogách. Protože hrajeme na různé nástroje (piano, varhany, kytara, elektrická kytara, housle, flétna), tak máme představení často i velmi hudební.

Je opravdu facebook téma, o kterém bychom měli světu něco sdělit?

Lidé by si měli uvědomit, že to odcizení opravdu hrozí. Hrozí natolik, že už se pak ani nesejdeme, že nám bude stačit webka, a to je sakra málo. Já když se například učím, tak mám zapnutý facebook a každých deset minut někomu odepíšu. Čím dál menší děti tomu světu podléhají. I rodiče koupí děcku tablet a mobil, aby se samo zabavilo. Tím, jak se neumíme zastavit, tak nemáme čas na své přátele, na rodinu. Zanedbáváme děti a dáváme jim nějakou náhražku. Co z nich nakonec bude? Ti, kdo budou sedět doma a žít jen virtuálně?

Nejlepší je chodit ven, mezi lidi. Ale často je to hodně těžké. Když se jeden rozhodne, že si FB zruší, tak ta většina tam stejně bude. A i když půjde

s kamarádem ven, tak většina se sejde večer na FB. My nejsme pro zrušení FB, ale bylo by dobré omezit tu dobu, kterou na něm strávíme. Také je problém, že když má člověk nějakou volnou chvíli, když třeba někde čeká, tak to využije a podívá se, co je na FB. A to se pak protáhne na hodinu, dvě a je to v háji. Je úplně neskutečné, jak tam čas strašně letí. Když třeba odjedu na týden pryč a nemám přístup k internetu, tak mi to vlastně vůbec nevadí. A jen co se vrátím, už jsem v tom zase.

Nebo přátelé, kolik jich tam máme a s kolika skutečně chodíme třeba někam ven? Máme jich čtyřista, nakonec často ani nevím, kdo ten člověk je. Venku mě nepozdraví, ale k narozeninám mi napíše, protože ho FB upozorní, že mám narozeniny.

Bíby je, že se to přenáší do rodin. Rodiče si pořídí dotykový telefon a pořád na něm jsou. Naše komunikace se pak úplně vytrácí. Máma nebo ségra jsou vedle v pokoji a místo, aby na mě zavolaly, když něco potřebují, tak mi to napíší na FB. Sedíme vedle sebe a píšeme si.

Často je to i o věku. V našem věku je FB o tom být cool, zapadnout, mít dění pod kontrolou, udržet si status člověka v kolektivu.

Vy jste u nás poprvé, jak se vám u nás líbí?

Moc. Jsou tady všichni příjemní a milí. Donesli nám jídlo! Sekaná s okurkama byla skvělá. Úžasné!

Žňoviny pro vás připravují:

Sdružení KLAS

Zdenička a Míra Nyklíčkoví
Štěpán Malast, Jan Valta

KLAS - sdružení občanů
pro podporu ochotnického divadla